

KARÁDI MÁRTON

házi áldás

*egy ház a tested,
de nincs benne gyerekszoba.
mióta lakhatatlannak minősítették az orvosok
bárkinek kiadod,
s a gyerek hiányát úgy öleled,
mint belső udvarukat a bérházsorok*

*akkor vágta le a piros körmeid,
és mint a többi öregasszony
azóta nyírod te is rövidre a hajad.*

elkezdted lebontani magad.

befejezetlen hűség

*nem tudom alszik-e, vagy csak megpróbálja,
hogyan áll neki, ha halott.
nem árul már semmi figyelmet,
szemhéja lehúzott bolti roló.*

*a szája nyitva, mint ócska ruhán a folt.
hallgatása meztelen
nem takarja a keze sem
s a hidegben látszó lehelete
mint képregényben a kitöltetlen szóbuborék*

*feltört lábán pedig hegek.
nem messze tőle az amputált cipő.
én meg a részeg aki árok helyett
ráncai partjára dől.*

felállványozott mennyország

várták a napot, de csak fény volt,

*az emberek pedig hunyorogtak, mint a persely
én meg kerestem a leghosszabb pillájú lányt
ő tudta ugyanis a legnagyobbra nyitni a szemét.*

*ruhát akartam venni neked,
vártam a napot,
mert csak az árnyékról vehettem méretet,*

rettegve vártam a napot,

kint nyár volt, és lassan a jegeskávémiban is kitavaszkodott.